

Gunilla Lind Danseteater: *IT'S SO CUTE I'M GONNA DIE*

IT'S SO CUTE I'M GONNA DIE er en danseforestilling af Gunilla Lind Danseteater co-produceret med Blaagaard Teater i sæson 2023/24 med produktionsperiode d. 15. jan. - 19. feb. og spilleperiode d. 20. feb. - 6. marts 2024 på Blaagaard Teater (12 forestillinger).

Forestillingen er en fysisk formidling af vores forhold til overforbrug og økonomiske magtforhold. Om trangen til at frelse og drømmen om at blive frelst gennem forbrug. Med sin skarpe indsigt i kapitalistiske magtstrukturer er **Emma Holten** konsulent på forestillingen samt på undervisningsmateriale og workshops til skoler og gymnasiale uddannelser. Til forestillingen skabes nykomponeret musik af den succesfulde elektronisk musiker, **Lydmor**.

IT'S SO CUTE I'M GONNA DIE er Gunilla Lind Danseteaters femte danseforestilling. Første forestilling var VANITY OF MODERN PANIC –V.O.M.P. (2017), som koreograf Gunilla Lind modtog en Reumert Talentpris for. Siden fulgte LOVEU2ND (2019), SORRY NOT SORRY (2021) og THANK YOU HAVE A NICE DAY (2023). Sideløbende med projekterne arbejder dansekompaniet med en målrettet indsats for at få værkerne ud til et stort publikum af unge og voksne. Hidtil er de præsenteret i Danmark, Tyskland, Litauen, Norge og Sverige.

Koreograf Gunilla Linds idé og motivation

Det nuttede er over alt omkring os, fra Mickey Mouse-covers, plastik-perlekæder og plystasker til *Anna & Lotte Core* - en stil beskrevet af forfatter Olga Ravn, hvor voksne klæder sig som børn med elefanthuer, bamseprint og smækbukser. De seneste år er nuttethed eksploderet som tendens. Brands som Ganni, Stine Goya og Cecilie Bahnsen lever stort på *Baby doll* looket med store blondekraver og nuttede motiver. Det nuttede føles varmt, trygt og uskadeligt. Men hvad er der egentlig på spil, når man vælger Irmis lyserøde kaffe eller en plysset bæltetaske frem for noget andet?

I værket *Vores æstetiske kategorier – det gakkede, det nuttede og det interessante* fremlægger den amerikanske kulturforsker **Sianne Ngai** sin teori om de nye æstetiske kategorier, der er dominerende i vores postmoderne kultur, og som vi i følge Ngai bruger til at bearbejde den tid, vi lever i. Hun beskriver det nuttede som en æstetisering af det svage og magtesløse, der kalder på vores opmærksomhed i kraft af dets behov for omsorg. Det betyder ifølge Ngai, at vold altid er implicit i vores forhold til nuttede objekter, for når vi står over for det nuttede, har vi både muligheden for at beskytte og for at skade. Vi kan erotisere det magtesløse, formindske det nuttede endnu mere eller simpelthen ødelægge det – en følelse beskrevet som *cute aggression*, som handler om den umiddelbare trang til at ødelægge magtesløse, nuttede.

Med IT'S SO CUTE I'M GONNA DIE skaber jeg et sanseligt rum for refleksion over, hvordan overfloden af nuttede genstande er uløseligt forbundet med kapitalismen: fx opvaskesvampen der ligner en nuttet, lille frø, for at jeg skal få lyst til at købe den. Det handler om at forbruge, men samtidig kan det give os en tilfredsstillende følelse af kontrol og magt i en verden styret af økonomiske systemer, der forekommer udenfor vores kontrol. På samme måde som forbrugskulturen narrer os til at tro, at vi kan købe os til bedre selvværd eller forbruge os ud af klimakrisen.

Danseforestillingen er et horrorshow om kapitalismens skyggesider i grænselandet mellem nuttethed og aggression.

Forestillingens form

Genremæssigt befinder forestillingen sig mellem **moderne dans og fysisk teater**. Væsnerne fremstår som groteske hybrider mellem overdrevet nuttethed og frastødende horror-skabninger. Deres kroppe er på én gang genkendelige, men frastødende. Som kapitalistiske monstre inspireret af Patricia Piccininis absurde voksskulpturer i en blanding af high fashion, cute couture og nasty gore (se mood board). I samarbejde med scenografen vil jeg udvikle kostumer, der kan ændre sig langsomt fra det nuttede til det uhyggelige. Kropsligt vil jeg udforske det mere voldsomme bevægelsesprog for at undersøge dét, at vores forhold til det nuttede altid indebærer en grad af aggressivitet.

På lydsiden vil Lydmor (Jenny Rossander) eksperimentere med, hvordan nuttethed møder horror i en kombination af lyden af børne-tv og gyserfilm. Lyden vil være poppet og hyper-positiv, overpoleret og overdrevet kombineret med musikalske virkemidler, der raffineret spiller på alle de tricks, vi kender fra klassiske horrorfilm.

Visionen er konstant at bevæge os i grænselandet mellem det nuttede og det uhyggelige både bevægelsesmæssigt, scenografisk og i lyduniverset i en kunstnerisk undersøgelse af forbindelsen mellem *det nuttede* og de bagvedliggende samfundsmæssige strukturer både inden for køn og økonomi.

Formidling og publikumsudvikling

Jeg bruger symboler fra populærkulturen til både at forstærke det emne, jeg vil formidle, men også for at lege med vores forventninger, skubbe til fordomme og skabe humoristisk absurde udtryk, der gør, at vi møder et emne med paraderne nede. Jeg mener, at man ved at afskrive det farverige, poppede eller nuttede som noget barnligt eller ligegyldigt går glip af muligheden for at forstå og udfordre de logikker og systemer, der ligger bag.

I samarbejde med Blaagaard Teater gør vi en særlig indsats for at promovere forestillingen til gymnasiale uddannelser bl.a. via oplæg om forestillingen for undervisere. Desuden gennemføres en målrettet indsats omkring salg til skoler, uddannelsesinstitutioner, efterskoler og højskoler, ligesom der udarbejdes undervisningsmateriale til udskoling og gymnasiale uddannelser.

Vi lægger vægt på både at udvikle fysiske workshops og oplæg til dialog med elever og studerende. På den måde tager vi det unge publikum og deres undervisere i hånden, så de får mest muligt ud af deres besøg.

I forbindelse med spilleperioden afholder vi artist talks, hvor både koreograf og dansere og bidrager med deres perspektiv på forestillingen og dens tematik.

Spilleperioden på Blaagaard Teater vil give os en unik mulighed for at række ud til et publikum, der ikke nødvendigvis er vant til at blive præsenteret for dans og fysisk teater. Det er særligt vigtigt i en tid, hvor dansebranchen er presset på manglen på rum til præsentation af dans. Vi ser derudover samarbejdet med Blaagaard Teater som et virkelig godt match både æstetisk og tematisk. Vi planlægger turné med forestillingen i 2024/25.

Holdet: KOREOGRAF: Gunilla Lind. PRODUCENT: Shuli Nordbek. DANSERE: Marcus Alexander Roydes, Alvilda Faber Striim, Ruth Rebekka Hansen, Josefine Elna Ibsen. SCENOGRAFER: Lise Marie Birch og Lars Frimann. KOMPONIST: Jenny Rossander (Lydmor). DRAMATURG: Rikke Frigast Jakobsen. LYSDESIGNER: Thora Eriksen, KONSULENT: Emma Holten.